

Франциско Хавиер Хуес Галвес МЯСТОТО НА ДИМИТЪР ДИМОВ В ИСПАНОЕЗИЧНАТА РЕЦЕПЦИЯ НА БЪЛГАРСКАТА ЛИТЕРАТУРА

Както вече другаде изложихме и се опитахме да покажем,¹ българската литература в испански превод може да се определи като пример на чужда литература в „насочена рецепция“ – явно поне що се отнася до половината столетие, която обхваща периода от началото на съвременната испанска рецепция, от 40-те години на XX век, до края на комунистическия режим в България едва в навечерието на 90-те години на XX век.

Димитър Димов (1909-1966), български прозаик, свързан лично и литературно с испаноговорящата културна среда, ще е център на настоящото изследване в търсене на неговото място в течение на десетилетията рецепция на българската литература на испанска и испаноамериканска езикова почва.

I.

40-те години на XX век

Испано-българските културни връзки през 40-те години на XX-ти век са белязани от присъствието и дейността в следвоенен Мадрид на две емблематични, твърде влиятелни фигури, спомогнали за изграждането на образа на Испания в България.

Тези две фигури са общували помежду си и са прекарвали доста време в Испания по различни, значителни поводи.

Тодор Нейков (1913-1984) е бил секретар на българската легация в Мадрид между 1942 и 1945 г.²

¹ Галвес, Фр. Българската литература в испански превод (XX век). Българистика 2001. София, 2001, 76-86.

² За данните за престоя и дейността на Нейков в Мадрид следваме него самия в разговора му с Емил Басат (Емил Басат. Съпроводен от попътен вятър. // Преводът – лица и маски. София, 2007).